

Όταν η σύνεση λειψή, το λιοντάρι στο μαντρί

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Όλοι ξέρουμε το λιοντάρι, τον βασιλιά των ζώων κι όλοι βέβαια ξέρουμε πως δεν μπορούμε να τα βάλουμε μαζί του, τουλάχιστον μόνοι μας χωρίς τη βοήθεια άλλων ειδικών βέβαια. Εξάλλου, ποτέ δεν πρέπει να «ερεθίζουμε και να προκαλούμε» τους δυνατότερους από μας, γιατί θα πληρώσουμε ακριβά τις συνέπειες της λανθασμένης συμπεριφοράς μας, που φανερώνει την επιπολαιότητά μας.

Έτσι την έπαθε κι ο γεωργός της ιστορίας μας: Μια μέρα είδε να μπαίνει στο αγρόκτημά του, κατά λάθος βέβαια, ένα λιοντάρι.

- Ευκαιρία να το πιάσω, σκέφτηκε χαμογελώντας κι αμέσως έκλεισε την πόρτα της αυλής. Και μάλλον έπραξε δίχως σύνεση, γιατί μόλις το λιοντάρι ένιωσε πως δεν είχε δρόμο να ξεφύγει και δεν μπορούσε να βγει πια έξω, όρμησε στα πρόβατα του γεωργού και τα έπνιξε και αμέσως μετά, αφηνιασμένο, όρμησε στα βόδια του. Ο γεωργός μέσα στην ταραχή του, ευτυχώς, άνοιξε την αυλόπορτα. Και ακόμα περισσότερο ευτυχώς, το λιοντάρι όρμησε έξω και χάθηκε στο δάσος.

Ο γεωργός μας τώρα τρομοκρατημένος και εξαντλημένος χτυπούσε το στήθος του απελπισμένος...

- Πάνε τα προβατάκια μου, πάνε τα βόδια μου, μου κατέστρεψε το στάβλο μου! Τι θα απογίνω ο άμοιρος;

- Δε λες δόξα τω Θεώ που είσαι και συ και εγώ ζωντανοί ακόμα; Καλά να πάθεις όμως, κλάψε για την απερισκεψία σου. Αυτόν που από μακριά αν τον έβλεπες θα έτρεμες από τον φόβο, ήθελες να τον κλείσεις μέσα στην αυλή μας! **Κακό πράγμα άντρα μου η έλλειψη σύνεσης και φρόνησης, ειδικά όταν έχουμε να κάνουμε με πολύ δυνατότερους από μας.**

Η καημένη η γυναίκα του προσπαθούσε να διορθώσει τα αδιόρθωτα. Ένα ήταν σίγουρο, πως το πάθημα του είχε γίνει μάθημα.

Άκουσε την αφήγηση του μύθου

%_synesi_lion%